

ved den foretagne Røntgenundersøgelse forefundne, i Henhold til Ulykkesforsikringslovens § 13 maatte anses for endelig. En i Anledning af Raadets Afgørelse fremkommen Erklæring fra 4 navngivne Mænd gaar ud paa, at vedkommendes Arbejdsevne er forringet betydeligt mere end de i Afgørelsen nævnte 5 pCt., og i en Lægeerklæring af 18. Juli 1925 udtales, at han siden Ulykkestilfældet i November 1923 har været ude af Stand til at gøre noget som helst Arbejde, der anstrenger Rygmusklerne. — Det tilføjes, at der er udbetalt Andrageren Dagpenge indtil 31. Marts 1924.

26 Bilag medfølger.

Udvalget gør ikke Indstilling.

11. Fra *fhv. Forskolelærerinde Marie Hellesen* af Vejrup om en aarlig Understøttelse. (Indbragt den 3. November 1925 af *Chr. Søgaard*).

Andrageren anfører til Støtte for Andragendet, at hun har arbejdet i Stats-skolen fra 1904 til 1915, men af Helbredshensyn ikke kan forsvare paa ny at søge Ansættelse ved Skolen.

2 Bilag medfølger.

Udvalget gør ikke Indstilling.

12. Fra *Fabrikant, Translatør L. D. Egelund* af København om Oprejsning for en formentlig tilføjet Retskrænkelse. (Indbragt den 10. November 1925 af *Vanggaard*).

Under en mod Andrageren ved Københavns Kriminal- og Politiret for Overtrædelse af Lov Nr. 89 af 5. April 1916 om Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov af 10. Februar 1866 indledet Undersøgelse vedtog Andrageren den 28. November 1916 at erlægge en Bøde paa 15 000 Kr. til Statskassen. Paa Andragerens Anmodning genoptoges Undersøgelsen i 1919 ved Dommer Sinding, men standsedes senere paa Begæring af Andrageren. Til Støtte for sin Henvendelse fremfører Andrageren som Hovedargument, at da han i Oktober 1916 blev tilsagt til at møde hos Dommer Thorup, gjaldt der overhovedet ikke nogen Lov, som kunde anvendes overfor ham, idet forannævnte Lov, som blev udstedt den 5. April 1916, ikke eksisterede, da han solgte de paagældende Varer i Begyndelsen af Marts 1916. Andrageren mener, at det havde været Dommer Thorups ufravigelige Pligt at oplyse ham derom, da han i saa Fald aldrig var gaaet ind paa at betale en Bøde.

I en af Dommer Sinding tiltraadt Erklæring udtales:

„At den Sag, som undersøgtes for Hr. Egelunds Vedkommende, drejede sig om, at man i de Tilfælde, hvor Hr. Egelund havde købt Medicinalvarer af et her-værende Firma, fra Anklagens Side hævdede, at disse Varer maatte Hr. Egelund være vidende om var undergivet den saakaldte tyske Klausul, og at de Salg af Va- rerne, som han foretog, efter Anklagens Mening ikke var foretaget under saadanne Omstændigheder, at han kunde siges — forudsat at han gik ud fra, at Varerne var klausulerede — at have opfyldt Betingelserne for Varesalg af klausulerede Varer.

Medens Hr. Egelund hævdede, hvad han, som De jo ved, hævder den Dag i Dag, at han i god Tro havde afhændet Varerne mod Erklæringer fra Folk, som han ikke fandt Anledning til at mistænke.

Og endelig, at den Vedtagelse af en Bøde, som fandt Sted, skete for at gøre Ende paa Undersøgelsen og var saaledes at forstaa, at Hr. Egelund, der mente at have opfyldt sin Pligt ved Videresalget af Varerne, hvis der kunde bebrejdes ham Uforsigtighed, ønskede under saadanne Omstændigheder at afgøre Sagen paa denne Maade.“

Justitsministeriets Fremstilling af Sagen findes i Finansudvalgets Aktstykker for Samlingen 1924—25, Nr. 249.

1 Bilag medfølger.

Udvalget foreslaar, at Andragendet henvises til *Justitsministeren* til Overvejelse.